

a szálak között

*egy éve lehet már
mikor egy homályos délután
hallgattalak ahogy mesélted
azt a történetet
a madárijesztőről és a bádogemberről
na meg a csodagombákkal teli erdőről
de tíz perc huszonhárom másodperc után
már semmit sem értettem belőle
szavaid összefolytak
mondataid összefüggéstelen kirakóssá
váltak
melyet nem biztos
hogy fölös darabkák nélkül
valaha is ki lehet rakni
a végén már csak pár elszalajtott
semmitmondó szó hagyta el
ajkaid határvonalait
de nem éltek sokáig a külvilágban
azt hiszem egy mély sóhajjal újból
magadba szippantottad őket
rájöttél hogy teljesen haszontalanul
tengődnek ebben a végtelen valamiben
amit mi valóságnak nevezünk
helyes döntés volt hisz
valószínű elkallódtak volna valamerre
egy távoli zugba vagy sarokba
így teljesen életképtelenül és gyengén
alig néhány pillanattal megszületésük után
merész volt tőled
a sóhajt követve ugyanabban a percben
sikerült mély álomba
szenderedned
rezzenéstelen arcod szinte belesimult
a puha illatos párna mélyedésébe*

*

egy kék kockás takaróval
 takartalak be aznap
 azóta is nálad maradt
 melynek szálait talán már csak meséid
 éltetik
 beleivódtak a lágy szövetbe
 így igényli hogy
 folytasd a történeteket
 egyszer majd visszakerem újból
 s belesüppedek nyakig
 hogy én is meghallgathassam
 mi lett annak a régi mesének a vége
 a madárijesztőről és a bádogemberről
 hátha elsuttogják halkán
 a takaró kockái

HÁTON BORSÓDZÁS

Csupán csak azért mentem ki aznap,
 hogy figyeljem a partnak csapódó hullámokat.
 A tenger kék-zöld átmenetét, melybe én olykor
 vöröset is beleképzelttem, szándékosan.
 Emlékszem, azt mondtad, megőrültem, és
 azóta is próbálok hű maradni szavaidhoz.
 Néha könyvnek nézem a sakktablát,
 vagy hamutartónak az ékszeres dobozt.
 A múltkor tömény szeszbe kortyoltam bele kávé helyett,
 és volt már, hogy az undok szomszédhoz mentem át
 segítségért, mikor
 azt hittem, nálad vagyok. A falat olykor vászonnak
 használom,
 tele van mázolja kivehetetlen alakokkal és háborgó
 színekkel,
 néha a nálam maradt ingeidet öltöm magamra,
 anélkül,

*hogy feltűnne a különbség.
Ma pedig, azt hiszem, a zuhogó esőben fogok táncolni
a tengerparton egy Bob Marley-számra,
úgy, hogy magam elé képzellek,
de még önfeledten, kéz a kézben,
harsány nevetéssel.*

ZENE, ALÁFESTÉSNEK

*Egyszer
valamikor régebben
verejtékben úszva riadtam föl egy álomból
hajnali 4 óra körül. Hirtelen azt sem tudtam, hogy
ki vagyok, mi a nevem, hol fekszem épp. Csak
mérhetetlen félelem
fojtogatott, bár csupán pár másodperc volt az egész.
Emlékszem, téged láttalak benne.
Az a kockás ing volt rajtad, melyet alkalmanként
használsz csak. S a farmernadrág, tudod, az öreg, elnyűtt,
melyet még a közös barátainktól kaptál, valamikor
a századforduló előtti időkben.
Önfeledten sétáltál a vasúti síneken, haláli nyugalommal,
valami dalt dudorászva, egy szál gyermekláncfűvel
a füled mögött,
cigivel a szádban. Én pedig feszülten figyeltelek,
valahonnan
távrolról, érezve a bajt, mikor... hallottam,
hogy már fűtyöl a vonat. A sorompók villámgyorsan
zárták el az utat a kocsik előtt. A lámpa fénye sűrűtő piros
cikázásba kezdett.
A szívem ugyanígy zakatol, ordítani próbálok,
de egy hang sem jön ki azon az átkozott torkon.
Mintha
pont akkor, abban a percben nőtte volna ki magát
egy hatalmas daganat*

*a légcsovemben, mely mindennemű próbálkozást
eltorlaszolt,
erőszakkal. És el is tűnt, mikor nagy robajjal
elvágtatott.*

*Te mégcsak meg sem hallottad közeledtét.
Szinte egyyéváltál a masinával, és én
sikítottam,
hiába.*

*Aztán már csak annyit éreztem,
hogy zuhanok a föld felé, lassított felvételben,
mint valami amatőr akciófilmben.*

Az aszfalt érdes és meleg...

Érzem, ahogy belémolvadnak a kövek.

*Nem tudom már, mire riadtam fel, de azt igen,
hogy hangos volt.*

*Te mégis gyermeki nyugalommal,
rezzenéstelenül feküdtél*

közvetlen mellettem totál meztelenül.

*Csak egy pillantást vetettem rád,
majd megállapodtam*

*a fehér plafon fürkészásénél. Az ereim még
lűktettek, a szívem,*

akár egy háborgó óceán...

*Az volt az első perc, mikor átfutott az agyamon,
mi van, ha szeretlek. De*

igyekeztem elhessegetni elmémből

a félelmetes gondolatot,

mintha ez az elme osztályrésze

lett volna.

*Mégis furcsa volt és idilli. Már csak egy esetlen zene
hiányzott*

aláfestésnek.